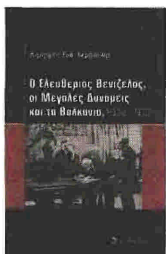

Σωτήρης Δημητρίου
Τα ζύγια του προσώπου

Εκδόσεις Πατάκης
 Σελ. 161

Συγγραφέας της παρακατιανής ζωής, ο Δημητρίου διαλέγει και σ' αυτή τη συλλογή διηγημάτων του για ήρωές του ανθρώπους χτυπημένους από μια μοίρα στραβή. Τους τοποθετεί στην ύπαιθρο και στην πόλη, με τα χαρακτηριστικά τους που έρχονται σε σύγκρουση, θαρρείς, με το τσίρο και τον υπόλοιπο κόσμο, λες και είναι ξωτικά, πλάσματα ενός κακού ονείρου, που από την καθημερινότητά τους έχει αποκλειστεί η ελπίδα. Μέσα από τρυφερές και τρέχουσες ιστορίες, όπου το ζητούμενο τις περισσότερες φορές είναι η αγάπη, η σπαργή, θα έλεγε κανείς, η κανονικότητα, αυτό το μέτρο οίσθημα που διεκδικούν όλοι οι άνθρωποι από τη ζωή τους, καταφέρνει να πλέκει έναν πραγματικό εφιάλη, όπου η κυριαρχία των ενστικτών κάνει τους ταπεινούς ήρωες τραγικά πρόσωπα. Η διήγηση είναι ζυμασμένη, ευρηματική και μας μεταφέρει σε μίαν ατμόσφαιρα νοσηρότητας, σ' ένα περιβάλλον άβολο για «κανονικούς» ανθρώπους. Και σε αυτό του το βιβλίο, όπως και στα προηγούμενα, κυριαρχεί η αφοσίωση του συγγραφέα στο σκοτεινό ενστικτό - το βασίλειο της σαχμίας γίνεται έμμονο ιδέα και κυριαρχούν οι εντάσεις. Ο Δημητρίου αφηγείται αραία, συμπυκνωμένα, με αφαιρέσεις. Στα περισσότερα διηγήματα αυτό που υπονοείται, αυτό που αποσιωπάται, κάθε τι που αποσιωπάται γίνεται παράν μέσο από μια παρελκόμενη αίσθηση. Πρόκειται για μια σειρά απλών ιστοριών, που η επινοητικότητα και η ευαισθησία του συγγραφέα τα μετατρέπει σε μοναδικά συμβάντα. Η αποσοματικότητα των επεισοδίων της ζωής απλώνει τα χαρίσματά της εκεί που τα ζύγια επιτρέπουν στον αφηγητή την υπέρβαση που επιδιώκει.

Δημήτριος Ευθ. Ακριβούλης
Ο Ελευθέριος Βενιζέλος, οι μεγάλες δυνάμεις και τα Βαλκάνια, 1928-1932

Εκδόσεις Επίκεντρο
 Σελ. 302

Όλοι πια γνωρίζουμε ότι η τύχη της διακυβέρνησης αυτού του κράτους, από την ίδρυσή του έως και τις μέρες μας, ήταν άρρηκτο δεμένη, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, με διάφορες κατά καιρούς προστάτιδες δυνάμεις, όπως κομμάτι έχει επικρατήσει να τις ονομάζουμε. Η πολιτική τους απέναντι στα εσωτερικά και εξωτερικά μας ζητήματα σε πολλές περιόδους δυστυχώς αποδείχθηκε καθοριστική. Ο παρών τόμος παρουσιάζει, μέσα από τις υπάρχουσες πηγές, τις εξωτερικές σχέσεις της χώρας μας με τις Μεγάλες Δυνάμεις και τα Βαλκάνια, γεωγραφική περιοχή που πάντα κρατούσε αμείωτο το ενδιαφέρον των μεγάλων. Ο χρονικός ορίζοντας που εξετάζεται αρχίζει από το 1928 και ολοκληρώνεται το 1932, δηλαδή εξετάζει τις διεθνείς σχέσεις μας επί πρωθυπουργίας Ελευθερίου Βενιζέλου. Τις επιλογές του Εθνάρχη στα μεγάλα ζητήματα της εποχής του θέτει υπό το φως της σύγχρονης έρευνας ο καθηγητής Δημήτριος Ακριβούλης, μελετώντας το διεθνές περιβάλλον. Στην επίμαχη περίοδο, κυρίαρχα θέματα ήταν η υπογραφή του ελληνοϊταλικού συμφώνου και η διαχείριση της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης. Την εποχή εκείνη μάλιστα, όπως μαθαίνουμε, συζητήθηκε θεσμικά η ιδέα μιας ευρωπαϊκής ομοσπονδίας, θέτοντας έτσι τις βάσεις για την καλλιέργεια και εξέλιξη της ευρωπαϊκής ιδέας. Στο πλαίσιο της κυβερνητικής τετραετίας του Βενιζέλου εξετάζονται οι διμερείς και πολυμερείς συμφωνίες στον χώρο της Βαλκανικής, επιβεβαιώνοντας ακόμη μια φορά ότι η Ιστορία επαναλαμβάνεται ακούραστα, μιας και στις μέρες μας προωθείται σε ευρωπαϊκό πλαίσιο ο λεγόμενη διαβαλκανική συνεργασία. Με την ευκαιρία σημειώνουμε ότι η παρούσα μελέτη υποβλήθηκε το 1995 στον ετήσιο διαγωνισμό της Βουλής των Ελλήνων στη μνήμη του Ελευθερίου Βενιζέλου άποσώπώντας το δεύτερο βραβείο.

Yair Lapid
Διπλό παιχνίδι

Μετάφραση: Στεργία Καββάλου
 Εκδόσεις Πόλις
 Σελ. 280

Ένα ενδιαφέρον νουάρ, πρώτον γιατί εκτυλίσσεται στο Τελ Αβίβ, δίχως να στηρίζεται στις «πλάτες» της Μοσόντ και, δεύτερον, γιατί καταφέρεται με αποκαλυπτικό τρόπο ενάντια στον θρησκευτικό φανατισμό που τόσο ακριβά έχει πληρώσει η ευρύτερη περιοχή. Συγγραφέας αυτού του νουάρ μυθιστορήματος είναι ένας ισραηλινός δημοφιλής δημοσιογράφος της τηλεόρασης, που δεν διατάζει να αποκαλύψει μέσα από αυτή την αστυνομική ιστορία το δυσάρεστο πρόσωπο της χώρας του, όπως αυτό εκπροσωπείται από τους φανατικούς και πανίσχυρους ραβίνους. Όλα ξεκινούν όταν μια ευκατάστατη κυρία βασανίζεται από τη σχεδόν πάντα βόσιμη γυναικεία υποψία ότι ο άντρας της την οπατά. Στην απόγνωση της δεν διατάζει να προστρέξει στη βοήθεια ενός ιδιωτικού ντετέκτιβ, του Τζος Σίρμαν, ο οποίος διαθέτει άπλετο ελεύθερο χρόνο, μιας και οι υποθέσεις δεν φαίνεται να του περισσεύουν. Καθώς πιάνει δουλειά και αρχίζει την παρακολούθηση του άπιστου συζύγου, οι συγκυρίες δεν ρίχνουν πάνω σε μια λιπόθυμη κοπέλα, που όπως όλα δείχνουν, έχει πέσει θύμα βιασμού. Με τα πολλά, ο συμπαθής Τζος ανακαλύπτει ότι το θύμα είναι κόρη ενός πανίσχυρου ορθόδοξου ραβίνου. Εδώ τα πράγματα αρχίζουν να παίρνουν μια άλλη τροπή από αυτή της απλής υπόθεσης που είχε αναλάβει ο ιδιωτικός αστυνομικός. Στο φως έρχονται ύποπτες όσο και ανιέρεις διασυνδέσεις ανάμεσα στους ραβίνους και τους χρηματιστές, αλλά και τον υπόκοσμο της τελευταίας υποστάθμης. Το βιβλίο αποκτά πολιτικές και κοινωνικές διαστάσεις, καθώς καταγγέλλει ξεκάθαρα τον θρησκευτικό φανατισμό, την απληστία και την υποκρισία, κατατάσσοντας τους θρησκευτικούς ταγούς της κοινωνίας στους κοινούς εγκληματίες.

Ρομπέρτο Μπολιάνο
Οι άγριοι ντετέκτιβ

Μετάφραση: Κώστας Αθανασίου
 Εκδόσεις Καστανιώτης
 Σελ. 712

Θα μπορούσε να ισχυριστεί κανείς ότι το πολυσέλιδο αυτό μυθιστόρημα δεν είναι παρά μια ελευθερη αυτοβιογραφική εκδοχή της ζωής του συγγραφέα. Ο Μπολιάνο πριν απ' όλα ταυτίζεται με τους αλλόκοτους ήρωές του, με το να μην τον κρατάει κανένας τόπος. Ο ίδιος γεννήθηκε στη Χιλή και βρέθηκε σε μικρή ηλικία, μαζί με την οικογένειά του, μετανάστη στην Πόλη του Μεξικού. Σε ηλικία δεκαπέντε ετών εγκατέλειψε τις εγκύκλιες σπουδές του προκειμένου να γίνει δημοσιογράφος. Από τότε η ζωή του έγινε συνάνωμα της περιπέλειας. Στους «Άγριους ντετέκτιβ», έργο που εκδόθηκε μόλις πέντε χρόνια πριν τον θάνατό του από κίρρωση του ήπατος σε νοσοκομείο της Βαρκελώνης, δυο ποιητές ιδρύουν στην Πόλη του Μεξικού το κίνημα του «ενστικτορεαλισμού». Αυτό χρονικά συμβαίνει τη δεκαετία του 1970 και το σκεπτικό είναι να χρωματίσουν με την ποικιλότητα της ποίησης τη σκοτεινή πραγματικότητα της ζωής. Οι πρακτικές τους μοιάζουν πολύ με αυτές των υπερρεαλιστών. Το σκηνικό μέσο στο οποίο κινούνται ο Αρτούρο Μπελάνο και ο Ουίλιες Λίμα είναι φορτωμένο με σύννεφα μαργουάνας, με υγρασία από την τεκίλα και εξωφρενικό από την πολυμορφία των χαρακτήρων, που μοιάζουν να ξεθάφτηκαν από ένα απίθανο εργαστήρι της πραγματικότητας. Αυτός ο γεμάτος πάθος και ανεπιρροή μικρόκοσμος δίνεται μέσα από μια δαιδαλώδη περιπέληση του ανά τον κόσμο και μοιάζει σαν ένα ποιητικό ξέσπασμα, ένα αναστρεπτικό μονόθετο που γράφεται με τις ζωές κι όχι με το μελάνι. Στην ουσία, ο συγγραφέας επιστρέφει στα χρόνια της δικής του αβωότητας, ξαναζώντας τις εντάσεις της μέσο από τις περιπέτειες των ηρώων του.

